

havde aldrig helt overvundet Bondens Forlegenhed ved at vise sine Følelser. Han var i sit Forhold til Kvinder snart kejtet, snart altfor aaben og ligefrem — aldrig helt naturlig.

Paa Vejen hjem, da Frøken Evaldsen kørte over Højbro Plads, hvor »Femte Juni« havde sit Palæ, saa hun, at der var Lys i flere af Redaktionslokalets Vinduer. Hun lod Vognen holde, idet hun tænkte, at hun maaske endnu kunde træffe Redaktør Samuelson og personlig bringe ham Enslevs Besked. Hun kunde saa ogsaa høre, om der var noget nyt.

Paa den halvmørke Trappe mødte hun Redaktionssekretæren.

Han hilste hende lidt betuttet men uden Forbavselse. Det var ikke noget ualmindeligt at se Enslevs gamle Kæreste dukke op her paa alle Tider af Døgnet; og da hun især viste sig, naar der var Uro i Luften, kaldtes hun i det redaktionelle Tyvesprog for »Stormvarslet«.

»Veed De, om Samuelson er gaaet?« spurgte hun.

»Jeg tror det ikke. For lidt siden var Redaktøren i hvert Fald ovre i Sættetiet. Men Bladet er gaaet i Trykken, Frøken, saa det er i yderste Øjeblik, dersom der er noget, der skal — —.«

»Nej, der er ingenting. Men vil De gøre mig den Tjeneste at se efter, om Samuelson endnu er her.«

Redaktøren stod ved sit Skrivebord med Over-